

και να τους έχουν φτάσει κοντά στα καράβια τους. Χωρίς να αργοπορήσουν, ζώστηκαν τ' άρματά τους, βγήκαν από τη σκηνή και όρμησαν εναντίον τους.

Τους είδαν οι Έλληνες και πήραν θάρρος. Ακολούθησε τότε μια τρομερή σύγκρουση μεταξύ Ελλήνων και Αμαζόνων. Η βασίλισσα Πενθεσίλεια δε δειλίασε με την εμφάνιση του Αχιλλέα και θέλησε να συγκρουστεί μαζί του. Όρμησε λοιπόν εναντίον του με μεγάλο θάρρος. Τρεις φορές ρίχτηκε πάνω στον Αχιλλέα με το μακρύ κοντάρι της αλλά και τις τρεις φορές το κοντάρι της βρήκε αντίσταση στη θείκη ασπίδα του.

Και όταν για τέταρτη φορά η Πενθεσίλεια όρμησε εναντίον του Αχιλλέα, εκείνος βρήκε κάποια κατάλληλη στιγμή και τη χτύπησε κατάστηθα με το φοβερό σπαθί του. Έτσι, σκοτώθηκε η γενναία βασίλισσα των Αμαζόνων. Ο Αχιλλέας θαύμασε την ομορφιά της, όταν πλησίασε και την είδε. Τη φίλησε γονατιστός μπροστά της και από σεβασμό κι εκτίμηση σ' εκείνη δεν της πήρε την ωραία πανοπλία της. Έδωσε μετά τη νεκρή βασίλισσα στις άλλες Αμαζόνες, για να τη θάψουν με τιμές, καθώς της άξιζε.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΧΙΛΛΕΑ

Τη δωδέκατη μέρα μετά την ανακωχή που έγινε, για να θάψουν οι Τρώες με τιμές τον Έκτορα, ο πόλεμος ξανάρχισε πιο άγριος και πιο σκληρός. Οι Τρώες βγήκαν έξω από

τα τείχη της πόλης και ο Αχιλλέας ασυγκράτητος μετά την τελευταία του νίκη, τούς κυνηγούσε κάτω στον κάμπο και πολλές φορές καταδιώκοντάς τους, τους έφερνε ως τα τείχη. Μια τελευταία φορά, κυνηγώντας τους με μεγάλη ορμή, τούς έφερε ως τις Σκαιές Πύλες της Τροίας και ήταν έτοιμος να τις ανοίξει και να μπει μέσα στην πόλη, αν δεν επέμβαινε την ώρα εκείνη ο θεός Απόλλωνας. Θύμωσε τότε πολύ ο Αχιλλέας και τον απείλησε πως θα τον χτυπήσει με το κοντάρι του.

Το ίδιο θύμωσε και ο θεός μαζί του και του φώναξε:

«Μην προχωρήσεις άλλο, Αχιλλέα. Είναι γραμμένο από τη μοίρα σου να μην μεις ποτέ στην Τροία».

Και αφού του είπε αυτά, έτρεξε να βρει τον Πάρη. Ήξερε το μυστικό πώς θα μπορούσε να σκοτώσει τον Αχιλλέα. Και το αποκάλυψε στον Πάρη, όταν τον βρήκε σε λίγο.

«Μάθε -του είπε- πως ο Αχιλλέας δεν είναι αθάνατος. Μπορείς να τον σκοτώσεις, αν τον πετύχεις στη δεξιά του φτέρνα. Είναι το μόνο τρωτό του σημείο. Όταν ήταν μικρός, η μητέρα του, η θεά Θέτιδα, θέλοντας να τον κάμει αθάνατο, τον βούτηξε στα θαυματουργά νερά της Στύγας, της πηγής του Άδη. Η δεξιά του όμως φτέρνα, απ' όπου τον κρατούσε, δεν βράχηκε από το νερό και έτσι, ενώ όλο το άλλο σώμα του έγινε αθάνατο, το μέρος αυτό έμεινε θνητό. Αν τον χτυπήσεις λοιπόν εκεί, μπορείς να τον σκοτώσεις».

Μαθαίνοντας, έτσι, το φοβερό αυτό μυστικό για τον Αχιλλέα ο Πάρης, τον

παραμόνευε και κάποια στιγμή τον σημάδεψε στο πόδι. Ο θεός Απόλλωνας κατεύθυνε το φαρμακερό βέλος του Πάρη και κώθηκε μέσα στο τρωτό μέρος της δεξιάς φτέρνας του Αχιλλέα. Γονάτισε τότε εκείνος και έβγαλε το βέλος από την πληγή του. Κατάλαβε όμως ότι είχε φτάσει το τέλος του. Ήξερε πως χτυπήθηκε στο μόνο μέρος απ' όπου μπορούσε να βγει η ψυχή του. Όμως δεν εγκατέλειψε τον αγώνα. Σηκώθηκε και όρμησε εξαγριωμένος πάνω στους Τρώες. Εκείνοι τρόμαξαν και έτρεξαν να απομακρυνθούν από κοντά του. Ο ήρωας τους καταδίωξε και σκότωσε πολλούς απ' αυτούς. Αλλά σε λίγο από το αίμα, που εξακολουθούσε να τρέχει άφθονο από την πληγή του, εξασθένησαν οι δυνάμεις του και τότε σταμάτησε να τρέχει. Γονάτισε με το ένα πόδι του στη γη και φώναξε με δυνατή φωνή:

«Αλίμονό σας, Τρώες! Και νεκρός θα σας εκδικηθώ. Δεν υπάρχει για σας σωτηρία».

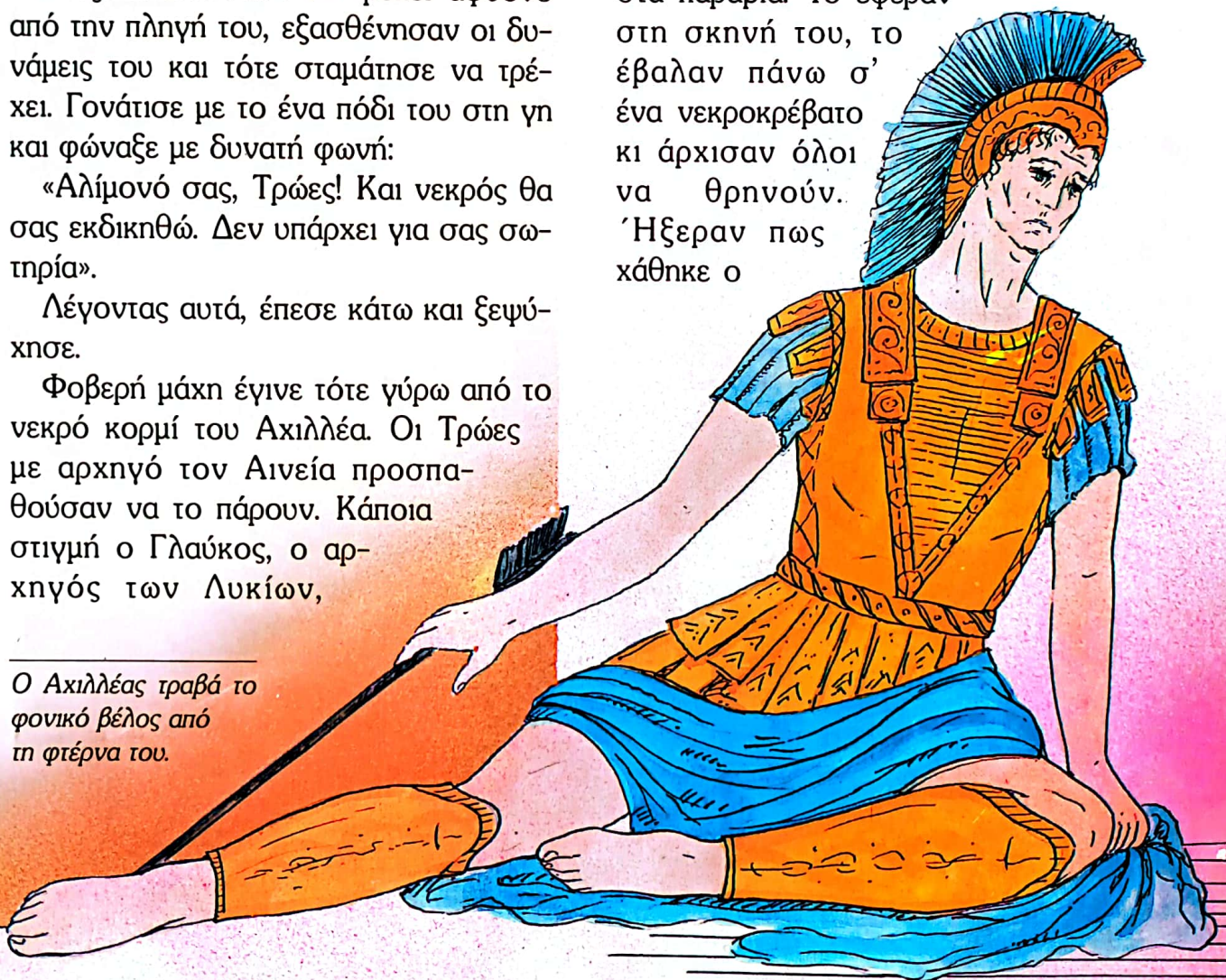
Λέγοντας αυτά, έπεσε κάτω και ξεψύχησε.

Φοβερή μάχη έγινε τότε γύρω από το νεκρό κορμί του Αχιλλέα. Οι Τρώες με αρχηγό τον Αινεία προσπαθούσαν να το πάρουν. Κάποια στιγμή ο Γλαύκος, ο αρχηγός των Λυκίων,

Ο Αχιλλέας τραβά το φονικό βέλος από τη φτέρνα του.

συμμάχων των Τρώων, κατάφερε να δέσει το πτώμα μ' ένα λουρί και άρχισε να το τραβά, για να το βάλει μέσα στην Τροία. Πλήρωσε, όμως, ακριβά την τόλμη του αυτή. Ο Αϊάντας τον χτύπησε με το κοντάρι του και τον ξάπλωσε κάτω νεκρό. Κι ο αγώνας συνεχίστηκε σκληρός για αρκετές ώρες. Πολλοί Τρώες και Έλληνες σκοτώθηκαν στην προσπάθειά τους ποιος να πάρει το πτώμα του Αχιλλέα.

Στο τέλος ο Αϊάντας με τον Οδυσσέα βοηθούμενοι από την Ήρα και την Αθηνά, που είχαν σπεύσει κοντά τους, κατάφεραν να πάρουν το νεκρό κορμί του Αχιλλέα και να το μεταφέρουν πίσω στα καράβια. Το έφεραν στη σκηνή του, το έβαλαν πάνω σ' ένα νεκροκρέβατο κι άρχισαν όλοι να θρηνούν. Ήξεραν πως κάθκε ο

πιο μεγάλος ήρωας όλων των Ελλήνων. Και δεν τον έκλαιγαν μόνο οι αρχηγοί των Ελλήνων και οι συμπολεμιστές του. Ήρθαν από τον Όλυμπο και τον έκλαψαν μαζί τους και η μητέρα του, η θεά Θέτιδα, με τις πενήντα αδελφές της, τις Νηρηίδες, και τις εννιά μούσες.

Δεκαεφτά ολόκληρες μέρες κράτησε ο θρήνος για τον Αχιλλέα. Τη δέκατη όγδοη μέρα έκαψαν το πτώμα του πάνω σε μια μεγάλη πυρά. Πήραν μετά τα οστά του και τα έβαλαν σε μια χρυσή λάρνακα. Την έθαψαν μετά εκεί που είχαν θάψει και τη λάρνακα με τα οστά του Πάτροκλου κι ύψωσαν στο μέρος εκείνο ακόμα πιο ψηλό τύμβο, για να φαίνεται από μακριά και να θυμίζει σ' όσους περνούν τον Ελλήσποντο, την αθάνατη δόξα των δύο μεγάλων ηρώων της Ελλάδας, που ήταν εκεί θαμμένοι.

Οργάνωσαν ύστερα αθλητικούς αγώνες, για να τιμήσουν τη μνήμη του Αχιλλέα. Η μητέρα του έφερε από τα βάθη της θάλασσας και έδωσε στους νικητές πολύτιμα βραβεία, για να θυμούνται την παλικαριά του γιου της.

Αυτό ήταν το τέλος του μεγάλου ήρωα της ελληνικής μυθολογίας, που τόσο πολύ ύμνησε ο αρχαίος ποιητής Όμηρος στο μεγάλο ποίημά του, την Ιλιάδα.

Η Ήρα και η Αθηνά πετούν γρήγορα με τα φτερωτά άλογά τους από τον Όλυμπο και έρχονται στο στρατόπεδο των Ελλήνων, για να τους βοηθήσουν να πάρουν πίσω το πτώμα του Αχιλλέα.

